

ראשי « סגנון » מגזין

"לא רוצה לשרת גבר": המהפכה הבודאית מתחילה

לסלימה אל-סגאירה יש רישיון נהיגה, היא יודעת קרוא וכתוב בשתי שפות ולבעלה אין אישה נוספת. אבל כשניסתה לשאת את דגל המהפכה בכפר רחמה, היא גילתה שאין מאחוריה אף אחד או אחת, רק מבטי בוז. בינתיים סלימה דואגת לטפח את השוויון בפחון שלה, וכצעד ראשון היא לא שולחת את הילדות לשטוף לאחיהן את הפנים

מקור ראשון | אורלי גולדקלנג | 14:48 10/10/2014

תגיות: בדואים, פמיניזם

Recommend 329

רגע לפני שצצים מולנו האוהלים הראשונים של הכפר, סלימה שולחת אליי מבט ואומרת: "זו תהיה הפעם הראשונה שנכנסת לכפר אישה במשקפי שמש". בשלב זה עוד קשה לי להחליט אם ההערה נשלחה כמחאה נגדי או נגד נורמות הצניעות בכפר, אבל אני לא מחכה לרמז נוסף ומניחה את משקפי השמש לצד מוט ההילוכים.

עוד כותרות ב-nrg:

- [איך אפשר להיות ערבי, מוסלמי, בדואי וגם ציוני?](#)
- [מי ינצח במלחמה בין הבדואים למדינה?](#)
- [בעמוד הפייסבוק שלנו](#) כל התכנים הכי מעניינים -

עוד ב"במגזין"

- שיחק אותה: ראיון עם האיש שהמציא את הטאקי**
אהוד מקסימוב, 14:15 8/10/2014
- כתוב בעור: אנג'לינה ג'ולי שוב מקעקעת**
nrg סגנון, 10:45 7/10/2014
- חג האסיף: קבלו את המשוגעים לדבר - האספנים**
שירה קדרי עובדיה, 13:33 8/10/2014

כאן לא תראו אישה במשקפי שמש. הכפר רחמה צילום: אלברטו דנקברג

אתרים מומלצים

ליאנה	מתכונים
מטבחים	יוניברס
השוואת	טרנזיט
מחירים	
עיצוב ארונות	פרזול

פייסבוק

Nrg360
284,837 לייקים

שימוש באפליקציה

סמן את הדף בלייק

192 חברים אוהבים את זה

הרכב הכחול מיטלטל בכביש המשובש ומשנה את צבעו באחת ללבן-בוץ. עוד כמה ניסיונות תמרון בין בורות מציקים לריכוזי אשפה מציקים לא פחות, ואנחנו מגיעות לאוהל האירוח המרווח של משפחת אל-סגאירה. אני מתיישבת על המחצלת מתחת לתקרת הבדים הצבעונית וממתינה לסלימה, שנכנסת לפחון הסמוך וחוזרת עם קנקן עשוי נחושת ושתי כוסיות זכוכית קטנות. עד שהיא תסיים למזוג לנו מהתה המתוק שהכינה, אני מספיקה לרפרף בשני ספרים שזרוקים במרכז האוהל, הפריטים היחידים במקום. האחד הוא 'עד הפרט האחרון', ספר המתח של יעקב חבקוק שיצא לאור לפני 21 שנים. האחר - ספר מיקוד לבגרות בלשון. אחר כך אגלה בבית, בפחון המאובזר באופן מינימליסטי להחריד, ערמת ספרים נוספת - כולם כתובים עברית.

"שמעתי פעם שגולדה מאיר נהגה לומר: אני לא מפחדת מהערבים, כי הם לא יודעים לקרוא", אומרת סלימה במבטא ערבי כבד אך בעברית מרשימה. "אני לא יודעת אם היא באמת אמרה את זה, אבל זה נכון. אנשים שלא יודעים קרוא וכתוב מנציחים בורות. הם לא יכולים להתקדם לשום מקום".

בגיל 28 החליטה סלימה להיות מהמתקדמים. היא התחילה ללמוד עברית במתנ"ס ירוחם, ומאז היא לא מפסיקה לקרוא לרגע. עשר שנים אחרי ההחלטה היא, אנשי הכפר עדיין לא יודעים איך לאכול את המורדת שמבקשת לשנות את אופי החברה הבדואית, או לפחות את גורל משפחתה שלה. "יותר מחצי מהאנשים בכפר לא יודעים לקרוא, גם לא

בערבית", היא אומרת. "זה מוסיף כבוד? זה כבוד לאישה, שהיא מחכה בבנק או במרפאה ולא יודעת אם הגיע תורה, כי היא לא יודעת לזהות את המספר שלה?"

אנשים שלא יודעים לקרוא מנציחים בורות. מדף בבית של סלימה צילום: אורלי גולדקלנג

הכפר רחמה שוכן בלב המדבר, ירוחם וקצת ואתה שם. 300 משפחות שהן חלק משבט אל-עזאזמה ממלאות את המרחב, אך בניגוד לכפרים האחרים באזור, כאן פרוסים הבתים במרחקים גדולים אלו מאלו. זה כנראה מה שמציל את סלימה מלהיות מוקד הרכילות היומיומי של אנשי רחמה, כאישה הראשונה בכפר שמחזיקה ברישיון נהיגה, היחידה שלא נאלצת לחלוק את בעלה עם נשים נוספות, ובין הבודדות שמורדות בלבוש המסורתי המקובל כאן.

"בשבוע שעבר הייתה לנו חתונה של השבט", היא מספרת, "ובאתי בבגדים צבעוניים. כולם לעגו לי ובזו לי שם. נאלצתי לחזור הביתה ולשים עליי את העבאיה". סלימה, אישה

רחבה ובעלת נוכחות מרשימה, לא מתעצלת. היא נחושה להסביר לי את מלוא ההשפלה, ולכן היא חוזרת לפחון ומביאה משם את השמלה המסורתית שמכסה את כל גופה, מכף רגל ועד ראש. "נו, זה יפה ככה?". לא נעים לומר, דווקא יפה לה. אבל סלימה לא משתכנעת, והיא

ממהרת להסיר את העבאיה ולתלות אותה בצד. "מה זה הבגד הזה?" היא רוטנת בסלידה.

מה לבשת לחתונה הזו? אני שואלת אותה, מנסה להבין מדוע לא התאימה את עצמה למנהגי המקום.

סלימה מפתיעה אותי כשהיא אומרת: "מה שאני לובשת עכשיו". לצלם את סלימה אי אפשר, גם לא את הכפר שהיא גרה בו. יש גבול לכמות הקווים האדומים שהיא יכולה להרשות לעצמה לחצות. לתאר אותה היא מרשה בהחלט. ובכן, סלימה יושבת מולי בלבוש 'בית יעקב' תקני: חצאית ג'ינס רחבה וארוכה מאוד, חולצה ארוכת שרוולים בסגול בהיר, וגם צעיף סגול עשוי תחרה שעוטף את ראשה.

מה הבעיה בלבוש הזה?

"הצבע הסגול לא צנוע", היא מסבירה לי. "גם התחרה לא, למרות שהיא די צפופה".

אין לך בגדים אחרים?

"לא ממש. אם יש לי כסף ביד לא אקנה בו בגדים, אני אקנה עוד ספר".

ג'יפ, ג'ל וג'ינס

באתר האינטרנט התיירותי של המשרד לפיתוח הנגב והגליל, האוהל המרווח שאנחנו יושבות בו מכונה בשם "אוהל החלומות של סלימה". היא מקבלת בו קבוצות ובודדים לאירוח בדואי מסורתי, שיחה ולינה. מעבר לאירוח החלומי, החלום העמוק יותר של סלימה הוא לבטל את ההפרדה המגדרית הנהוגה בישיבה באוהלים הבדואים, ומסמלת הפרדה דומה בחברה הבדואית כולה.

"הגברים יושבים באזור ה'שיג או ה'דיוואן', כלומר הלשכה, והנשים ב'מחראם', האזור האסור", היא מסבירה. "הנשים אצלנו צריכות לשרת את הגברים, להגיש להם מים ואוכל ולשטוף להם את הפנים. זה לא מקובל עליי. דבר כזה לא יקרה אצלי בבית. מה פתאום שילדה בת עשר תגיש מים לאחים שלה ותשטוף להם את הפנים? מה, היא משועבדת לך? כולנו נולדנו שווים. מה הבעיה שלך לקום ולהביא לעצמך מים ולשטוף פנים לבד? מה אתה חולה?"

"זה לא נגמר בזה. כשאישה מתאלמנת ואין לה בנים אלא רק בנות, לוקחים לה את כל הרכוש – עזים, גמלים וגם את הבנות – ומחלקים אותם בין הגברים במשפחה של בעלה, והיא לא מקבלת כלום. אם יש לה בנים, אפילו תינוק בן יומו, לא נוגעים ברכוש שלה, בתנאי שלא תתחתן מחדש."

האישה הבדואית עושה הכל. בדואית בנגב מכינה קפה על רקע סופת חול צילום: יהודה לחיאני

"הגבר בחברה הבדואית נעלה יותר מהאישה מרגע שנולד. עוד לא עשה צעד, וכבר הוא מובחר יותר. ביום שנולדת בו בת, אומרים זה לזה 'לא בוקר טוב', כאילו קרה דבר נורא. אבל כשנולד בן, תולים דגל לבן מעל לאוהל, שוחטים כבש ומזמינים את כל השבט".

במשפחה שלה, סלימה לא הסכימה לחלוקה הזו. גם כשהבנות נולדו – חמש מתוך שבעת ילדיה – היא דאגה שייתלה מעל לאוהל דגל לבן ושישחטו כבש. "היום יש קצת יותר מודרנה בכפר", היא אומרת. "כשבת נולדת שוחטים כבש אחד, וכשבן נולד שוחטים שניים". תפקיד הנשים במשפחה הבדואית מרכזי ביותר, ובהחלט לא מסתכם בלידת הדור הבא והנקתו. "כל נטל הפרנסה נופל על האישה הבדווית", אומרת סלימה בעברית המשובחת שלה. "היא מטפלת בעזים, בחליבה, בגזיזת הצאן. היא מכינה חוטים ושטיחים. הכול עושה האישה".

ומה עושה הגבר?

"הגברים עם הגמלים במרעה, והם גם מקבלים את ההחלטות. אבל היום כבר אין כמעט גמלים לבדואים". את השיחה שלנו קוטע ענן אבק מג'יפ גבוה שעובר בסמוך אלינו. אחיה של סלימה צופר לה לשלום וממשיך לביתו שבאוהל הסמוך. לא מעט התמודדויות הביאה לו ולשאר בני המשפחה האחות הסוררת, שרוצה להפוך את החברה המסורתית ביותר בארץ לחברה מודרנית. "זה הפרדוקס שנקלעו אליו הגברים הבדווים", היא אומרת. "הם מסתובבים בג'יפ, עם ג'ינס וג'ל בשיער, אבל הנשים שלהם צריכות ללבוש רעלה ועבאיה

רחבה. כשאישה לא מוכנה ללבוש את הבגד המסורתי, כולם רואים; אבל כשילד בכפר מסתובב יחף מרוב עוני, אף אחד לא רואה".

זו המסורת שלכם, אני מנסה לסנגר על זקני הכפר. סלימה לא מקבלת. "השייח'ים פה רוצים כפר מסורתי, אבל זה לא הולך! הרי מה נשאר מהמסורת שלנו?" היא שואלת. "תראי את הבדואים בערבה, מסתובבים עם טרנזיט גדול, לא עם עזים. המדינה החרימה כמעט את כל המרעה שלנו בשנות השמונים, והשאירה חמש עזים לכל משפחה. מה עושים עם זה?"

המדינה מנסה להגיע להסדרים יפים עם הבדווים, אבל זה מאבק בלתי נגמר. הדו"חות האחרונים מלמדים כי בכל שנה קמים בארץ לא פחות מ־6,000 מבנים בדואים לא חוקיים.

"המדינה לא באמת רוצה לעזור לנו. אם היא הייתה רוצה לעזור, היא הייתה פותחת באזור התעשייה של ירוחם מפעלים שהבדואים יוכלו לעבוד בהם ולהתפרנס בכבוד. היא לא באמת מנסה להגיע להסדר איתנו. הרי אפילו בית ספר לא פתחו בכפר שלנו".

6000 מבנים בשנה. בנייה בדואית לא חוקית צילום: מירי צחי

למרות זאת, את עיקר הטענות שלה היא מפנה פנימה, כלפי החברה שבה גדלה. "מתעקשים פה לשמור על מסורת שהיא כבר לא רלוונטית", אומרת סלימה. "אנחנו

מסורתיים? במה? פעם הבדואי היה יושב באוהל, מכין את הקפה שלו, מבעיר מדורה, מארח אנשים ועוסק קצת בחקלאות. האישה הייתה מטפלת בעזים. היום אין שום דבר מזה.

"אנחנו עומדים כמו כולם בתור בבנק, נוהגים במגנום, וכשמישהו חולה אנחנו לא מחפשים צמחי מרפא, אלא עומדים בתור לרופא משפחה. אתה לא קם בבוקר וטוחן את הקפה שלך, אלא קונה קופסת גרגירים במרכול בירוחם. המודרנה נכפתה עלינו, אז בוא לפחות נעשה את זה נכון. אגב, המצב של הבדואים בסיני ובירדן גרוע יותר", היא מבקשת לציין, "וגם זה באשמתם המלאה. הבורות מביאה איתה נזקים, והם מתעקשים על הבורות הזו".

כועסים לפני שמקשיבים

השיחה בינינו נקטעת שוב. הבן הבכור מציץ לתוך האוהל, ומאפשר לנו להציץ אליו בחזרה. בלי לומר מילה הוא לוקח את המחשב הנייד שמחובר לשקע חשמל מחוץ לאוהל, וחוזר לענייניו. אולי הוא נשר מהלימודים הפורמליים, אבל לאמא שלו יש עוד הרבה מה לתרום לו, והיא תעשה את זה בכל דרך אפשרית. לרגע אחד הנער הבדווי הזה, בתוך השממה המדברית, נראה כמו נער עירוני ממוצע שמתנתק מכל מה שקורה סביבו וחוצה גבולות אינטרנטיים רחוקים.

בפחון הכמעט-ריק שהוא גר בו, הבן של סלימה הוא היוצא מן הכלל שמלמד על הכלל. "לאנשים פה לא אכפת מעתיד הילדים שלהם", אומרת סלימה. "אני שואלת, אתם לא רואים מה קורה פה? ילדות בנות 12 ו-15 נשלחות לעבוד אצל חקלאים אחרים, יהודים. הן הרי קטינות! צריך להעניש גם את החקלאים וגם את האבות ששולחים אותן לשם. הילדות צריכות ללכת ללמוד, לא לעבד אדמה של מישהו אחר. והנשים צריכות לעודד את המאבק הזה, ולא לבוז לי. אני מנסה להבין את האבות והאמהות האלה, ולא מצליחה. למה מפחיד אותך שהבת שלך תצליח? לא מספיק שדפקו את העתיד שלך?"

"לאנשים פה לא אכפת מהילדים שלהם". ילדים בדואים צילום: מירי צחי

את עושה חיים לא קלים למשפחה שלך, אני אומרת בזהירות. מן הסתם השכנים בכפר לא מאוד מתלהבים, בלשון המעטה, מהשינויים שאת חולמת עליהם. סלימה משתתקת. יש חוויות כואבות שהיא בוחרת שלא לעסוק בהן. ברור שבני דודים כאלה ואחרים הרגישו שהיא מבייטת את משפחתם, אבל סלימה לא מרחיבה בנושא, רק מוכנה לרמוז שהיא זוכה לתמיכתו המלאה של בעלה, ונראה שגם אחיה התרגלו לעוף המוזר הזה שגדל איתם באותו אוהל. השכנים, לעומת זאת, עוד לא ממש התרגלו.

איך אישה שגדלה באותו כפר כל חייה, עם מסורת ברורה מאוד ומעמד מסוים מאוד, פתאום מגלה בתוכה שאיפות שונות כל כך מהמקובל?

"זה התחיל מהטלוויזיה. ראיתי נשים אחרות, ורציתי להתלבש כמותן. היה לי גם אבא מיוחד מאוד. למרות שהנשים לא מקבלות שום דבר אצלנו, הוא מכר מהמרעה שלו ונתן לי את הכסף. הוא היה לוקח אותי לשוק, דאג לי ומעולם לא נהג איתנו באלימות".

האלימות הפיזית והמילולית נגד נשים בחברה שלה היא סוגיה כואבת במיוחד, אבל סלימה מסמנת את הפוליגמיה כאלימות הקשה מכולן. "גבר שנשוי לכמה נשים מביא עוני נוסף למשפחה", היא אומרת. "מאיפה יש לך, בכפר כזה מוזנח, כסף לפרנס שתי נשים? ויש פה משפחות עם שלוש וארבע נשים. כמה כסף אתה כבר מביא הביתה, גם אם אתה נניח משיג עבודה במפעל? 5,000 שקלים? 6,000 שקלים? לכמה זה יספיק?" אבל הכאב האמיתי הוא כמובן לא הכאב הכלכלי. "פעם ראיתי אישה בהריון שבעלה לקח

אישה נוספת", מספרת סלימה. "היא גרה רחוק מפה, אבל יכולתי לשמוע טוב מאוד איך היא צועקת ובוכה בלי הפסקה. זו אלימות שנשארת לכל החיים".

חברים טלפוניים בירוחם

רוח מדברית קלה נכנסת לתוך האוהל ומשרה שלוה סתווית נעימה. סלימה ממלאה את כוס התה מחדש, וכמעט נעלבת אם אני לא ממחרת לרוקן אותה שוב ושוב. כיף פה באוהל, אני אומרת לה. סלימה מגיבה בעיקום פרצוף שמבקש להזכיר לי שהיא לא קפצה לביקור אקזוטי באזור, אלו החיים היומימיים שלה. שיר אהבה בדווי לא תשמעו כאן. הרי עם כל הכבוד למסורת, כבר עשרות שנים שהבדווים לא באמת נודדים כמו החול, אלא החול בעיקר נודד לתוך האוהל שלהם, ואיך לומר? לסלימה יש תחביבים גדולים יותר מטאטוא מתמיד של המחצלת הגדולה שפרוסה כאן.

קשה פה בחורף?

"מאוד קשה. יש בוץ מכל הכיוונים, וקר וגשום. שיתנו לנו כבר כפר בנוי, כמו שהבטיחו. ואנשי הכפר יכולים להירגע, המסורת תישאר. הרי גם אם יהיה לי בית כמו שיש לאנשים בירוחם, אני לא אתלה בו את המונה ליזה, אני אתלה בו שרשראות נחושת ובדים כמו שיש לי פה באוהל. הכפר זקוק למבנים קבועים, ומי שלא מבין את זה הוא עיוור בהיגיון, לא עיוור בעיניים". עינה לא צרה בבתים של ירוחם, אבל קשה להגזים בתיאור הצער שההזנחה בכפר גורמת לה. למרות שכבות האבק שכמו הפכו לחלק בלתי נפרד מצבע גופה הכהה, מדובר באישה נקייה מאוד, איסטיניסית במושגים מקומיים. אפילו בחלקת האלוהים הקטנה שלה היא מגיבה בסלידה כשהיא נתקלת בפינת האשפה שמחוץ לפחון. "מגעיל", היא מסננת לעצמה, "זה לא תרבותי לחיות ככה".

הכפר זקוק למבנים קבועים. קרוון בכפר רחמה צילום: אורלי גולדקלנג

בחצר שלה, לא רחוק מנקודת איסוף האשפה שמשתדלת לתפקד כפח קונבנציונלי, סלימה מגדלת מגוון צמחים – חלקם פרחי נוי, חלקם עשבי תיבול. אין לה מושג באילו זנים מדובר, והיא גם לא מתאמצת ללמוד את הנושא. "אני שותלת מה שיש לי, ומה שמצליח – מצליח", היא אומרת בפשטות. אנחנו מנסות לזהות יחד מי כאן הבזיליקום ומי המרוה, אבל לא כדאי לתפוס אותנו במילה. בוטיקה תלמדו אצל מישהו אחר. עם כל הכבוד לתפקידים המסורתיים של האישה הבדווית, סלימה הרי בהחלט לא מתיימרת לייצג את הסטריאוטיפ נאמנה. על דבר אחד היא בכל זאת מקפידה – להכין בצק מדי בוקר. "האישה הבדווית מוכרחה ללוש בצק בכל יום", היא מסבירה. "יש פתגם שאומר שאם האישה שלך הולכת לישון עם אצבעות מלוכלכות מבצק – גרש אותה מיד".

את המרץ שלה סלימה מעדיפה להשקיע בספרייה ולא במטבח. "עשיתי השלמת השכלה בירוחם", היא אומרת, ומוסיפה בבוז: "הרי כאן אין ולא תהיה ספרייה. נשים מירוחם ניסו לגייס פה ילדים ללימודי עברית שנועדו במיוחד בשבילם, אבל כמעט לא היו נרשמים. עמותת סדרה מנסה לקדם השכלה במגזר שלנו, עם תקציב של אגף המבוגרים במשרד החינוך, וגם זה לא עובד. מדובר ביוזמה של נשים מהכפר לקייה, אבל כשניסיתי להכניס את התוכנית הזו לרחמה, כולם סירבו. פשוט לא הסכימו לשתף פעולה. גם בעוד חמישים שנה אף אחד כאן לא יקים עמותה כזו".

את נשמעת מיואשת מאוד.

"נכון, אני לא מאמינה שיהיה פה שינוי. לא נותנים לזה לקרות".

את גורמת לזה לקרות.

סלימה מנידה בראשה. קשה לשכנע אותה שיש בכוחה לחולל את השינוי שהיא מייחלת לו כל כך. "לפי החוקים שלנו אסור לנשים לדבר, אז הן ינהיגו? האישה המוסלמית לעולם לא תהיה שייח', וזה ככה גם במדינות ערב הכי מתקדמות. אין מלכה מוסלמית, אין נשיאה מוסלמית. אם זה לא קורה שם, זה בטח לא יקרה בכפר שלנו".

גם במערב זה מתקדם לאט מאוד. לארה"ב עוד לא הייתה נשיאה אישה עד היום.
"כן, אבל יש הילרי קלינטון", היא אומרת בחיוך רחב ונדיר. "הייתה הנסיכה דיאנה".

מה היה הסיכוי שלה אם הייתה בדואית? הילארי קלינטון צילום: איי אף פי

גרוטאות במקום לימודים

מעבר לכביש הראשי שמוביל לכפר רחמה מתנשא אתר הפסולת של ירוחם - מקור הפרנסה המרכזי של הכפר, לדברי סלימה. מדובר באתר מחזור והטמנה שמטפל בין השאר בפסולת בנייה, אלא שבשוליו מתנהלים גם חיי מחזור אחרים לגמרי. "בכל שעה ביום ובלילה תמצאי פה צעירים וצעירות מהכפר", אומרת סלימה. "הם אוספים ברזל וגרוטאות, ומוכרים. זה ביזיון גדול. בשביל זה הפסקתם את הלימודים של הבנים והבנות שלכם? כדי שיחטטו בזבל? כמה הם כבר מרוויחים מזה? אתם חושבים בכלל מה יהיה

איתם בעוד עשרים שנה? מה ייצא מהבנות האלה שמחטטות כעת בזבל? מי שרואה
בזה פרנסה שמכבדת את בעליה – שיבושם לו. את הבנות שלי לא תמצאי כאן".

מקור הפרנסה המרכזי של הכפר. מזבלה בירוחם צילום: אלברטו דנקברג

חבורת המחטטים באתר מציעה אלינו בחוסר שביעות רצון מופגן, וסלימה מציעה שנזדרז
ללכת משם. אני מחזירה אותה לשביל הגישה של הכפר, וברגע שהיא פותחת את הדלת
כדי לצאת היא נבוכה ממראה הרכב המטונף שלי. אני מבטיחה לה לטפל בבובץ ובאבק
ברגע שאגיע הביתה. סלימה מחייכת בהשלמה. גם היא יודעת שההצעה שלה - לחזור
לביתה ולנקות שם את הרכב - לא תעמוד במבחן החזרה אל הכביש הראשי.

לאט-לאט סלימה עושה דרכה אל האוהל, כאילו לא דחוף לה להגיע לשם. למרות זאת,
היא נראית בטוחה ונחושה. אם מישהו יציץ מאחד האוהלים הוא יראה אותה חוצה את
הכפר בגב זקוף. היא לא תטרח להביט בנשים שיציצו אליה מתוך המחראם ויבוזו
לדמותה הסגולה ששוברת את צבעי השחור-לבן של הכפר. היא גם לא תתייחס לזעם
בעיניהם של הגברים שיעברו מולה בג'ל, בג'ינס ובחריקת צמיגי מגנום. בעוד כמה רגעים
תשקע שוב בספרי הקריאה שלה, תלמד עוד ביטוי חדש בעברית, ותשנן אותו לעצמה
ולילדיה. הבנות שלה, אלה שמעולם לא נדרשו להגיש מים לאחים שלהן, יתחילו מהמקום
שהיא הגיעה אליו בעשור הרביעי לחייה. אנשי הכפר ימשיכו לבוז ולהציק פה ושם, אבל
אם סלימה תסתבר יותר מדי, אחת מהבנות אולי עוד תוכל לייצג אותה נאמנה בבית

המשפט.

 329 people recommend this. Be the first of your friends.

[שתף](#)
[שלח לחבר](#)
[כתוב לעורך](#)
[הגיבו](#)
[הוסף תגובה](#)

תגובות

1 Comment

Sort by **Oldest**

Add a comment...

Alon Rosenzweig ·

Rishon LeZion

כל הכבוד - אישה אמיצה וצודקת!

כולנו נולדנו שווים אך שונים, נשים וגברים.

Like · Reply · 1 · Oct 19, 2014 2:54am

Facebook Comments Plugin

עד כה: 69 תגובות ב-36 דיונים

הוספת תגובה

שם

נושא / כותרת

תוכן

שלח

בשליחת תגובה אני מסכים/ה לתנאי האתר

גולשים יקרים, אתר nrg מעודד שיח מעורב ואחראי במסגרת התגובות שלכם לכתבות. במידה ויעשה בכך שימוש לרעה ו/או בניגוד לדין, מערכת nrg שומרת לעצמה את הזכות להעביר את כתובת הIP של הכותב לגורמים שידרשו זאת. המשך קריאה מהנה, מערכת nrg

לקריאת כל התגובות ברצף

36. **לא קונים מוצרי טרה עד שיעיפו את מנשה נוי (ל"ת)**
הבדואים, 22/10/14 08:48

35. **עוד מעט יקבלו אותה לקורס טיס והיא תהיה הנוטת הבדואית הדתייה**
, 20/10/14 05:07

34. **מזלה שהם אנאלפביטיים. אחרת היו הורגים אותה מצדיעה,** 19/10/14 00:37

33. **כל הכבוד! בהצלחה! (ל"ת)**
, 12/10/14 22:43

32. **החלום של הפוגלמן להמיר את דתה של האנושות**
, 12/10/14 21:23

31. **המדינה חייבת להשתעשת בדחיפות:**
א, 12/10/14 14:30

← **שגיאת סופרים: להתעשת (ל"ת)**
א, 12/10/14 14:31

30. **אפשר להעביר כותרת על כותרת בדיווח כלל להשתמש בנושאים ממוינים**

. (ל"ת)

א, 12/10/14 14:25

29. מעניין מתי המהפכה תגיע גם למגזר הדתי-לאומי ולנשותיו (ל"ת)

, 12/10/14 08:34

← אחמד אתה נורא מסכן, הבנו (ל"ת)

, 12/10/14 14:12

28. בדואים הם אנשים נודדים ממתי יש להם כפר? או אדמה שלהם כל ז בא

ומשתלט (ל"ת)

שושו, 12/10/14 08:29

27. נשים כן יורשות בחברה המוסלמית

, 12/10/14 01:07

← יופי אתם חברה מתקדמת. מדוע לא תשובו לאחת מ 22 מדינותיכם (ל"ת)

הביתה למדינות ערב, 12/10/14 06:07

← תיקון: יורשות חצי,

, 12/10/14 09:31

26. ערביה מסריחה שמעניינת לנו את החור של התחת, יש לה 22 מדינות לעוף

אליהן (ל"ת)

הכתבת השמאלנית מאושרת מהידיעהמלאה שינאה לגברים, 11/10/14 23:08

← מסריחה תקרא אתה יודע למי.

זילבר, 12/10/14 10:27

25. מעניין איך זהבה גלאון תקבל את הרעיון של אישה רביעית אצל בדואי. (ל"ת)

פליט וואי נט, 11/10/14 22:30

24. סלימה הבדואית גיבורה של המגזר הבדואי

עדן נגב, 11/10/14 18:58

23. כבוד!

אורית, 11/10/14 18:29

← מקומם במדינות ערב (ל"ת)

ליהודים רק מדינה אחת, 11/10/14 22:27

22. הזהרו מאתר וואלה האנטישמי שהוא סניף של עיתון הארץ האנטישמי,כנסו דחוף

, 11/10/14 17:04

21. בהצלחה, סלימה. (ל"ת)

יהודה, 11/10/14 16:38

← סאלימה

משה, 11/10/14 17:36

- ← סלימה מעניינת לנו ת'תחת (ל"ת)
20. שאלוהים יעזור לה וישמור עליה. (ל"ת)
מחמיד, 11/10/14 16:30
- ← להעביר אותה לשטחי הרשות יחד עם כל הערבושים המגעילים (ל"ת)
11/10/14 18:18 ,
19. 18. הכתבות נותנות תקווה, המציאות פחות.
11/10/14 15:58 מייק,
18. כתבות שנותנות תקווה
11/10/14 14:54 אני,
17. איפה אירגוני זכויות האדם, איפה בצלם ובג"ץ? זכויות האישה נרמסות.
11/10/14 14:48 עופר,
16. למרות הגזענות הבדואים יגיעו רחוק. אבל מי ידאג לסלימה?
11/10/14 14:02 אלי נגב,
- ← שוב "היהודים גזענים"? אל תדאג "הגזענים" מממנים אותה ואת אחיה
11/10/14 22:23 , ?
15. מעניינת לנו את התחת הערבית והכתבת שמונעת משינאת גברים בעיקר
יהודים (ל"ת)
11/10/14 12:51 ,
- ← 15 יש מנטליות של גבר בדואי קדמוני
11/10/14 13:31 רחל,
- ← כל ההנחות שלך מוטעות אחד אחרי השני, לך יש שינאה עיוורת לגברים
וליהדות (ל"ת)
11/10/14 18:15 פחחחח,
- ← התגובה שלך מוכיחה כמה סלימה צודקת. מה קרה ראיתי אשה
11/10/14 18:33 ,
- ← אבל יש לה 7 ילדים ולבעלה וודאי יהיו עוד 4 נשים. תפרנס אותם ושידרשו
11/10/14 22:21 "אין בעיה",
- ← השמאלניות לא מעזות לצאת נגד גברים ערבים שמשפילים נשים. (ל"ת)
11/10/14 19:57 פליט וואי נט,
14. אישה מיוחדת ! (ל"ת)
11/10/14 12:14 אשר,
13. היא העתיד הנפלא של מדינת ישראל. מימוש החלום הציוני (ל"ת)
11/10/14 12:00 אבוטבול,

← זה העתיד של מדינת היהודים???? אתה חולה נפש שמאלני (ל"ת)

← 13 הוא ערבי תומך טרור (ל"ת)

, 22:19 11/10/14

.12 איסלם, התנועה הבזויה הבנויה על השפלה ביזה, דיכוי, כריתת איברים,

ורצח (ל"ת)

, 11:19 11/10/14

← איסלם_ מכונת הרג משוכללת. (ל"ת)

, 19:59 11/10/14

.11 יותר מחצי כספי תשלומי ביטוח לאומי מועברים למיעוט שמתרבה בקצב

מפחיד (ל"ת)

, 10:49 11/10/14

← זה ביטוח מוסלמי יותר נכון (ל"ת)

, 10:50 11/10/14

← בוא נסכים על - ביטוח לאומי לאוייב המוסלמי (ל"ת)

במימון יהודים דפוקים, 13:57 11/10/14

← 52% מהקיצבאות הביטוח הלאומי הולכים לערבים. (ל"ת)

, 19:58 11/10/14

.10 !!A real hero (ל"ת)

Guy, 11/10/14 09:59

.9 בטח אשתגעה

זאת ערבושית שמקורה מעזה ובאה להיות דוגמנית, 09:03 11/10/14

← חחח...תיקח ממנה שיעור בעברית.. גזען חשוך. (ל"ת)

אני, 16:37 11/10/14

← מר "אני" אתם גזענים, מדוע אתם נכנסים לכאן בהמוניכם ודורשים חיסול

ישראל (ל"ת)

הביתה לעזה או לאן שתרצה. רק לא כאן, 22:18 11/10/14

.8 לערבושים יש 22 מדינות, מליוני קמ"ר ומאות מליונים נאמנים לג'יהאד (ל"ת)

לכותבת המסוממת יש מזל שסבתא שלה שרדה שם באירופה, 08:32 11/10/14

← ולך? מה יש לך?! מוח של חרדון דפוק. (ל"ת)

מיקי, 14:50 11/10/14

← אדון חרדון פגש גברת חרדונה.. מה יש לך מאיתנו? הא..יא דפוק (ל"ת)

החברה להגנת החרדונים, 16:31 11/10/14

← הערבים פה הם מקומיים וכנראה באו לפניך.

, 18:34 11/10/14

- ← אינכם מקומיים. תפסיק להתחזות. גרמתם לשואה בהשתלטותכם על אדמתנו לצבוע, 11/10/14 22:17
- ← אם יש צדק בעולם הערבים צריכים לתרום לנו שטחי אדמה. (ל"ת) 11/10/14 19:59
- .7 מה זה זה ? חמיד שאבג !! (ל"ת) 10/10/14 23:01
- .6 כל הכבוד. (ל"ת) 10/10/14 19:57
- .5 הפרות זכויות אדם הכי קשות מבוצעות דווקא בידי הערבים/מוסלמים בעצמם. (ל"ת) דאלטון, 10/10/14 19:09
- ← איך קוראים להיא חנין...מנצרת או ג'נין.. שו הדא טרוריסטית (ל"ת) 11/10/14 16:33
שומרת שתיקה גם לגבי דעאש..מנובלת,
- .4 איפה כל הנשים הליברליות הישראליות? לא עוזרים לבדואיות? חחחח (ל"ת) 10/10/14 19:07
- .3 כל הכבוד לאשה הזאת, מאחל לה חיים ארוכים (ל"ת) 10/10/14 17:11
דודו נשיא הפדרציה,
- .2 התקוה האנושית להצלה הקונדום וכדורים נגד הריון.....שיר (ל"ת) 10/10/14 16:41
שיר,
- .1 פרופ' סופר הדמוגרף: 'אני אשם שאתם (הבדואים)מביאים ילדים בלי אחריות? ' הערה, 10/10/14 16:06
- ← היא לא מאשימה את האחר, אלא את החברה בה היא חיה יעקב, 11/10/14 11:16
- ← מר יעקב נראה שלא קראת את תג' 1 לפני שהגבת עליה, וגם לא את המאמר (ל"ת) 11/10/14 22:12
- ← רק אללה יודע מה הקשר בין הכתבה על סלימה לתגובה שלך 11/10/14 18:35
- ← תפסיק להתחזות אתה תומך טרור. מדוע אתה ו 400 מיליון אחיך גזענים כלפינו (ל"ת) 11/10/14 22:13
למתחזה,

חזרה למעלה

ראשי דעות יהדות בריאות ירוק בלוגים סולר	חדשות מבזקים פוליטי/מדיני צבא וביטחון בארץ בעולם ציונות מדע בריאות הראיון היומי הישרדות בכביש	עסקים שוק ההון וול סטריט נדלן ותשתיות קריירה ויזמות רכב הייטק, תקשורת ואינטרנט מדיה וצרכנות משפט תשתיות דעות	ספורט ליגת העל כדורגל עולמי כדורסל טניס עוד ספורט לוח תוצאות סטטיסטיקות	תרבות טלוויזיה מוזיקה קולנוע ספרות אמנות ובמה ארכיטקטורה ועיצוב	סגנון אופנה אוכל תיירות ניו אייג'	רכילות לוקאלי אינטרנשיו פפראצי
--	--	--	---	--	--	--

[RSS](#)

[כתבו לנו](#) | [עזרה](#) | [תנאי שימוש](#)
© כל הזכויות שמורות

